

**ДОРОТИ СЕЙЪРС**  
**ПОТРЕСАВАЩАТА СЛУЧКА С**  
**ИЗНЕНАДАТА В ТОРБАТА**

Превод от английски: Стойна Стаменова, 1984

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Главното северно шосе се виеше като гладка стоманеносива лента. Две черни петънца се движеха стремглаво по него, оставяйки слънцето и вятъра зад себе си. За селянина от натоварената със сено каруца те бяха просто „два проклети мотоциклета, дявол да ги вземе“, които един подир друг избоботиха край него и профучаха напред. Малко по-нататък един мъж с жена си, който караше внимателно своя двуместен мотоциклет с кош, се ухили при гръмливия рев на предния мотор с марка „Нортън“, следван от злюбения котешки вой на един разярен скот флаинг скуиръл. През ергенските си години мъжът сам беше участвувал в тази вечна гонитба и докато наблюдаваше как състезаващите се машини се смаляват на север, той въздъхна със съжаление.

При внезапния и опасен завой преди моста над Хатфилд човекът с нортъна, преизпълнен с гордост, се обърна и махна предизвикателно на преследвача си. В тоя миг от другата страна на моста застрашително му се изпречи огромен, натоварен с екскурзианти автобус. Той изви рязко, мотоциклетът му занесе, а следващият го скот флаинг скуиръл направи театрален завой, при което лявата, а след това и дясната стъпенка последователно докоснаха пътното платно. Така вторият моторист спечеля няколко победни ярда. В отговор нортънът изскочи напред с пълна газ. Група деца се изплашиха и се пръснаха безредно от двете страни на пътя. С пиянски криволици едва се промъкна между тях и задният мотоциклетист. Пътят напред беше чист и гонитбата продължи.

Странно защо всеки почивен ден опиянените от простора мотоциклетисти изразходват такива количества бензин по виещия се към Саутенд, Брайтън или Мергейт път. С ръка на клаксона и крак на спирачката, с очи, които като че ли ще изскочат от орбитите при напрегнатото виране за полицаи, за остри завой, за задънени улици или за самоубийци по кръстопътищата, те гълтат зловонието на изгорелите газове от движещите се пред тях машини и препускат, смайващо настървени, с омраза един към друг. Пристигат с разтроени нерви и се борят за място в паркинга. После се връщат, заслепени от фаровете на новопристигащите и от силна ненавист и към тях. А през всичкото това време Главното северно шосе се вие като дълга и плоска стоманеносива лента — гладка като писта, без клопки, без препятствия, без отклонения, без задръствания. Всъщност пътят не

води за никъде — та нали в края на краищата всички крайпътни кръчми си приличат.

Извива километър след километър шосейната ивица. Острият завой надясно от Болдок и заплетените лабиринти на Бигълзуейд с множеството пътни знаци създадоха само временни затруднения на двамата мотоциклетисти; но разстоянието между тях не намаля. Като натискаха клаксони и стелеха след себе си гъста пушилка, те профучаха през Темпсфорд с пълна скорост и прелетяха като ураган край поста на „Пътна помощ“ при разклона за Бедфорд. Първият моторист отново погледна назад: другият пак натисна яростно своя клаксон... Към хоризонта ниви и отводнителни канали се редуваха по равното като дъска поле ...

Полицаят от Итън Сокън, справедлив и благочестив човек, съвсем не беше маниак, противник на мотоциклетите. Всъщност той тъкмо беше слязъл от велосипеда си, за да прекара остатъка от деня на кръстопътя при дежурния от „Пътна помощ“. Надпреварата на двамата безумци, препускащи из района му със сто километра в час, излизаше извън границите на търпението му, особено като се има предвид, че мировият съдия в този момент случайно минаваше оттук с двуколката си, теглена от пони. Полицаят се спусна към средата на пътя и вдигна властно ръце. Първият моторист се огледа, видя, че другото платно с заето от двуколката и от трактор с ремарке, и се примири с неизбежното. Намали газта докрай, спирачките изсвириха, моторът залитна, но той успя да го закове на място. Вторият мотоциклетист забеляза полицая отдалеч, намали и когато приближи, моторът му заглъхна с мъркане като на доволно коте.

— Какви хора сте! — каза полицаят с укорителен тон. — Нямате ли поне малко разум, та влизате в града със сто и петдесет километра в час? Това да не е Брукландс? Никога не съм виждал подобно нещо. Ще ви запиша имената и номерата. Кажете ми ги, ако обичате. Вие, мистър Наджет, сте свидетел, че те караха с над сто и двацет. Дежурният от „Пътна помощ“, след като хвърли бърз поглед над двата спидомера, за да се увери, че двамата нарушители не са му познати, заяви безпристрастно и акуратно:

— Към деветдесет и девет, толкова ще кажа, ако ме питат в съда.

— Хей, непрокопсаник такъв! — обърна се възмутено вторият мотоциклетист към първия. — Не можеше ли да спреш, като чу, че ти

давам сигнал? Гоня те с проклетата ти чанта почти петдесет километра. Не можеш ли да си пазиш скапания багаж?

Той посочи към неголяма издута чанта, завързана с връв за багажника на мотоциклета му.

— Тази ли? — с презрение попита първият. — Какво искате да кажете? Тя не е моя. Никога през живота си не съм я виждал.

Този безочлив отказ без малко да накара другия да онемее:

— След всичко... — той остана с отворена уста. — Как така, идиот такъв, нали я видях да пада оттагък Хатфилд. Виках и надувах клаксона като луд. Мислех си, че директната ти скорост вдига голям шум и не ме чуваш. Взех си белята, като прибрах тая чанта, и тръгнах да те гоня. А ти караш като бесен, и заради тебе се насадих и на полицая. Ами да, някой ще ти каже благодаря, задето се опитваш да бъдеш почтен към глупаците по пътищата.

— Какво общо има това със случая? — попита полицаят. — Моля, документите за проверка.

— Ето ги. — Вторият мотоциклетист измъкна ядосано книжката си. — Казвам се Уолтърс... И това ще бъде последният ми опит да направя някому добро, можете да се обзаложите...

— Уолтърс — повтори полицаят, докато прилежно отбелязваше данните в кочана си. — И Симпкинс. Ще получите своевременно призовки — след около седмица, нищо чудно още в понеделник.

— Отидоха още четирийсет шилинга на вятъра! — изръмжа мистър Симпкинс, като си играеше с ръчката за газта. — Не може ли да се направи нещо?

— Какво, четирийсет шилинга? — изсумтя полицаят. — Вие представлявате опасност за хората с това лудо каране. Смятайте, че ви се е разминало, ако се отървете с по пет лири.

— О, дявол да го вземе — каза Симпкинс и яростно натисна с крак стартера. Моторът изръмжа и запали; Уолтърс умело препречи пътя на нортъна със своята машина.

— Ей, не бързай! — извика той гневно. — Вземи си мръсната чанта и без такива глупости. Казвам ти, че наистина я видях да пада.

— Не с такъв тон! — започна полицаят, но изведнъж забеляза, че дежурният се втренчва някак странно в чантата и му прави знаци. — Виж ти! Какво има с... Мръсна чанта ли казахте? Я ми дайте да я погледна аз, ако нямате нищо против.

— Нямам нищо общо с нея — каза Уолтърс, като я подаваше. — Видях я да пада и ... — Гласът му секна, щом очите му се заковаха в долния и край, откъдето се процеждаше нещо тъмно, мокро и ужасно.

— Забелязахте ли този край, когато я вдигнахте? — попита полицаят. Той с нежелание побутна мокрото място и огледа пръстите си.

— Не знам ... не... като че ли не — запелтечи Уолтърс. — Нищо не забелязах. Аз ... Сигурно се е разпорила, след като е паднала на пътя.

В настъпилото мълчание полицаят проучи съдрания шев, после бързо се извърна, за да пропъди две млади жени, дошли да позяпат. Дежурният от „Пътна помощ“ любопитно надникна, но се отдръпна с отвращение.

— О, боже! — въздъхна той тежко. — Къдрава е... женска ...

— Не съм виновен! — развика се Симпкинс. — Кълна се, че чантата не е моя. Тоя човек се опитва да ме натопи.

— Аз?! — хлъцна Уолтърс. — Казвам ти, звяр такъв, че падна от твоя багажник! Никак не се чудя, че си надул, като си ме видял да приближавам. Арестувайте го! Отведете го в затвора ...

— Добър ден, господин полицай — чу се глас зад тях. — За какво е тази суматоха? Не сте ли видели да минава оттук мотоциклетист с малка чанта на багажника?

Голяма открита кола с неестествено дълъг капак на мотора се бе плъзнала до тях съвсем безшумно. Всички от развълнуваната група едновременно се обърнаха към новодошлия.

— Тази ли е, господине? — попита полицаят. Мъжът свали очилата и разкри дългия си остър тесен нос, както и сините си очи с доста скептичен поглед.

— Прилича доста... — започна той, но като съзря избилите в единия ѝ край ужасни петна, попита: — За бога, какво е това?

— И ние искаме да знаем какво е това — отговори мрачно полицаят.

— Хм-м, изглежда, че не съм избрал подходящ момент да търся чантата си — каза шофьорът. — Да кажа сега, че тази чанта не е моя, е много просто, макар и не съвсем убедително. Всъщност тя не е моя и аз мога да твърдя, че е така, защото ако беше моя, нямаше да се главоболя да я търся.

Полицаят се почеса по главата.

— Тези господа и двамата... — започна той.

Мотоциклетистите избухнаха едновременно в разгорещена размяна на възражения. Вече се бе събрала малка тълпа, която дежурният услужливо се стараяше да разпръсне.

— Ще трябва да дойдете с мен в участъка — каза обърканият полицай. — Не можем да стоим тук, задържаме движението. Но без номера, моля! Вие давайете с мотоциклетите, а аз ще се кача в колата при вас, сър.

— Ами ако засия колата и ви отвлека? — с усмивка подхвърли автомобилистът. — Какво ще правите? Вие можете ли да се справите с това устройство — добави той, обръщайки се към човека от „Пътна помощ“.

— О, разбира се — кимна дежурният и очите му гальовно пробягаха от дългата извивка на ауспуха по екстравагантната линия на каросерията.

— Добре, влизайте. Е, полицай, вие можете да отидете с другите, за да ги държите под око. Бива си ме да мисля и за подробностите, нали? Впрочем педалът на спиращката е малко стегнат. Не го натискайте рязко, може да ви изненада.

В полицейския участък ключалката на чантата беше разбита сред незапомнено досега напрежение в спокойната история на Итън Сокън и всяващото ужас съдържание бе положено на една маса внимателно. Имаше няколко пласта марля, която беше използвана за увиване, и нищо друго, което да предложи ключ към загадката.

— Е — обади се полицейският началник, — какво знаете вие, господа, за случая?

— Нищо — каза Симпкинс с мъртвешки израз на лицето, — освен че този човек се опитва да ме натопи.

— Видях чантата да пада от неговия багажник точно на отвъдната страна на Хатфилд — повтори Уолтърс категорично — и изминах почти петдесет километра, за да го спра. Това е, което знам ... По-добре никога да не бях докосвал това ужасно нещо!

— Аз също не зная нищо от първа ръка — каза собственикът на колата, — но ми се струва, че се досещам каква е тази история ...

— Какво искате да кажете? — рязко попита началникът.

— Допускам, че това е главата от убийството във Финсбъри парк. Но, подчертавам, това е само предположение.

— Точно така си мислех и аз — съгласи се началникът, поглеждайки вестника на бюрото си. Заглавията поднасяха сензационни детайли от страшното престъпление. — И ако е тъй, трябва да ви поздравя, Бригс, че намерихте тази важна улика.

— Благодаря ви, сър — отдаде чест поласканият полицай.

— Сега трябва да сменя показанията на всички ви — каза шефът. — Не, не, ще изслушам първо полицая. Да, Бригс?

След като полицаят, дежурният от „Пътна помощ“ и двамата мотоциклетисти казаха, каквото знаеха, полицейският началник се обърна към шофьора на леката кола.

— А вие какво имате да кажете? — попита той. — Първо, име и адрес.

Мъжът предстари някаква карта, началникът я преписа и му я върна с уважение.

— Чантата ми с някои ценни бижута бе открадната от колата ми вчера на улица „Пикадили“ — започна автомобилистът. — Тя много прилича на тази, само че моята има ключалка с шифър. Направих проучване чрез Скотланд Ярд и бях уведомен, че подобна чанта е била предадена на гардероб на гарата в Падингтън. Веднага подкарах натам, но гардеробиерът ми каза, че точно преди да получат полицейското предупреждение, чантата била потърсена и получена от човек с мотоциклетна екипировка. Някакъв носач ми съобщи, че видял лицето да напуска гарата, а един безделник го забелязал, когато тръгнал с моторетката си. Това било преди един час. Всичко ми изглеждаше почти безнадеждно, тъй като естествено никой не бе обърнал внимание на марката на мотоциклета, а да не говорим за номера. За късмет, докато разпитвах, появи се едно хубаво момиченце. Хубавото момиченце се въртяло около гарата и чуло как един мотоциклетист запитал някакъв шофьор на такси кой е най-краткият път до Финчли. Оставих полицията да търси шофьора на таксито и потеглих. Във Финчли попаднах на умно момче-скаут. То видяло мотоциклетист с чанта на багажника, но закрепена с разхлабена каишка, махнало му и извикало, за да го предупреди. Мотоциклетистът слязъл и затегнал ремъка; после поел направо за Чипинг Барнет. Момчето не било достатъчно близо и не разпознало машината — единственото, което

знаеше със сигурност, бе, че не е дъглас, тъй като брат му имал такава. В Барнет чух случайно, че мъж с мотористко яке и мъртвешки бледо лице изпил две двойни брендите, излязъл от пивницата и подкарал лудо. Номерът? Разбира се, не успели да го видят. Това ми го разказа барманката. За съжаление и тя не забелязала номера. Оттук нататък научавах за безумното му препускане по шосето. В Хатфилд пък чух разказа за надбягването. И ето че сега сме тук.

— Струва ми се, милорд — забеляза полицейският началник, — че участниците в това яростно надпрепускане са били повече.

— Признавам, че е така, но pledирам да признаете за смекчаващо вината обстоятелство старанието ми да не засегна жените и децата и да наваксам повече километри на по-широките места. Но въпросът в момента е...

— Добре, милорд — прекъсна го полицейският началник. — Разказахте ми как стоят нещата според вас; дали е така, може да се направи справка в Падингтън, Финчли и прочие. Но другите двама господата ...

— Ясно е като бял ден — намеси се рязко Уолтърс. — Чантата падна от багажника на този човек, а когато ме видя да идвам с нея, той реши, че има прекрасната възможност да ми хързулне гнусния си багаж... какво по-ясно от това!

— Лъже! — извика Симпкинс. — Този приятел е взел чантата някак си — не казвам как, мога само да предполагам — и му е хрумвало да стовари вината върху мен. Всеки може да каже, че нещо е паднало от багажника на някого. Но къде е доказателството? Къде е каишката? Ако казаното от него е вярно, вие щяхте да намерите останалата част от нея на моя мотор. Но чантата беше на неговата машина — завързана, при това завързана здраво.

— Да, с канап — отвърна със същия тон другият. — Ако бях убил някого и бях избягал с главата му, такъв глупак ли ти изглеждам, та да я завържа с най-евтината връв? А ето какво се е случило — ремъкът се е разхлабил и е изпаднал някъде по пътя.

— Я слушайте — обади се мъжът, към когото използваха обръщението „милорд“, — имам една идея, ако искате да я приемете. Вие, господин началник, можете да отделите толкова от вашите хора, колкото смятате, че са необходими да държат под око трима отчаяни престъпници, и всички ние ще тръгнем към Хатфилд. В краен случай



мога да взема двама в колата, а вие без съмнение имате и полицейска кола. Ако чантата действително е паднала, положително я е видял и някой друг освен мистър Уолтърс.

— Не са я видели! — каза мистър Симпкинс.

— Нямаше жива душа — потвърди Уолтърс, — но откъде пък можеш да си сигурен, че наистина е така, а?

— Искам да кажа, че не е падала, следователно никой не би могъл да я види — изпъшка Симпкинс.

— Добре, милорд — каза началникът. — Склонен съм да приема предложението ви, тъй като ни дава възможност да проверим в същото време и това, което вие ни разказахте. Имайте предвид, че не изказвам съмнение, като имам предвид кой сте. Чел съм за вашата детективска дейност и намирам, че проявявате находчивост. Но аз съм задължен да подкрепя вашите свидетелски показания и с други, ако е възможно.

— Съвсем правилно! — отвърна негова светлост. — Напред, летяща команда! Ще стигнем бързо за... искам да кажа в рамките на позволената скорост — няма да ни трябва повече от час и половина.

\* \* \*

След четиридесет и пет минути скоростно каране състезателната и полицейската кола кротко влязоха в Хатфилд. Оттук нататък водачеството пое четириместната, където седяха Уолтърс и Симпкинс и се гледаха свирепо. Скоро Уолтърс махна с ръка и двете коли спряха.

— Доколкото си спомням, тук някъде — посочи той — бе мястото, където падна чантата. Разбира се, сега я няма.

— Убеден ли сте, че не сте видели и каишка да пада заедно с чантата? — попита полицейският началник, — Все нещо я е придържало.

— Разбира се, че не е имало каишка — намеси се Симпкинс, позеленял от яд. — Нямате право да му задавате подвеждащи въпроси.

— Един момент — замислено каза Уолтърс. — Не, каишка нямаше, но се сещам, че видях нещо на петстотин метра след това.

— Лъже! — извика Симпкинс. — Това си го измисли!

— Някъде около мястото, където преди минута-две минахме край оня мотоциклет с коша ли? — попита негова светлост. — Казах

ви, че трябва да спрем и да попитаме човека дали можем да му помогнем, шефе. Шофьорска етика, нали знаете...

— Какво можеше да ни каже? — отвърна началникът на полицията. — Вероятно току-що е спрял.

— Не съм сигурен — каза лордът. — Вие забелязахте ли какво прави? О, боже мой, ами къде гледахте? Но ето го, той идва.

Лордът застана на шосето и замаха на моториста, който при вида на четиримата полицаи реши, че ще е по-добре да спре.

— Прощавайте — каза лордът. — Просто искахме да ви спрем и да попитаме дали всичко е наред и въобще успяхте ли да се оправите, нали разбирате.

— Да, вече всичко е наред, благодаря ви. Ако можете да ми дадете два-три литра бензин, бих бил щастлив. Резервоарът ми се откачи. Глупава неприятност, доста ме измъчи. Имах късмет, все едно, че съдбата ми изпрати една скъсана каишка на пътя и го закрепих с нея. Все пак се разля бензин ето оттук, откъдето е изскочил болтът. Добре че не пламна, но мотоциклетистите си имат ангел-хранител — завърши шеговито той.

— Каишка ли? — запита началникът. — Много ми е неприятно, но ако обичате да ни я покажете.

— Как?! Тъкмо сега, когато закрепих тоя проклет резервоар! Какво... Няма нищо, нищо, мила, няма нищо — обърна се той към спътницата си. — Нещо сериозно ли е?

— Да, сър. Извинете за безпокойството.

— Хей — извика единият от полицаите, като ловко хвана Симпкинс, който се беше опитал да побегне иззад колата. — Няма смисъл. Ще си получиш заслуженото, момко!

— Няма вече никакво съмнение — каза шефът тържествуващо, като грабна каишката, която човекът от мотора с коша му подаваше. — Името му „ДЖ. СИМПКИНС“ е изписано с мастило ясно и с едри букви. Много съм ви задължен, господине. Вие помогнахте да заловим опасен престъпник.

— Така ли? Кой е той? — извика жената в коша. — О, колко интересно! Ужас! За убийство ли става въпрос?

— Четете утрешните вестници, мис — каза началникът, — може би ще намерите нещо. Хей, Бригс, по-добре да му сложите белезници.

— А аз какво ще правя с този резервоар? — тъжно попита младежът. — На теб, Бабс, ти е интересно, но май ще се наложи да слезеш и да побутааш малко.

— О, не — каза лордът. — Ето ви един ремък. Наистина чудесен ремък. И бензин. И едно малко бидонче. Всичко, което един млад човек трябва да има. А когато дойдете в Лондон, не забравяйте и двамата да ме потърсите: лорд Питър Уимзи, улица „Пикадили“ 110 А. Ще се радвам да ви видя по всяко време. Довиждане!

— Чао! — отвърна му младежът, като прекара облекчен ръка през устата си. — Доволен съм, че успях да помогна. Запомнете го като облек-чаващо вината обстоятелство за следващия път, като ме хванете в превишена скорост, господин полицай.

— Какво щастие, че го забелязахме — каза самодоволно полицейският началник по пътя им към центъра на Хатфилд. — Може да се каже, провидението ни го изпрати.

\* \* \*

В полицейския участък в Хатфилд окаяният Симпкинс, вече в белезници, каза:

— Ще си призная всичко. Кълна се в бога, че не знам нищо за това... за убийството, искам да кажа. Познавам един човек, търговец на бижута в Бирмингам. Всъщност не го познавам много добре, срещнахме се едва миналия Великден в Саутенд и се сблизихме. Името му е Оуен, Томас Оуен. Вчера получих писъмце, в което пишеше, че бил забравил да си прибере някаква чанта от гардероба на гарата в Падингтън и молеше аз да я получа (в плика беше сложил квитанцията) и да му я донеса, когато имам път насам. Работя в транспорта — видяхте ми картата — и непрекъснато снова из страната. Случи се така, че точно отивах в същата посока с този мотоциклет нортън, затова взех багажа някъде по обяд и потеглих. Не забелязах датата на квитанцията. Не съм доплащал, следователно не може да е стоял там дълго. И тъй, всичко беше точно така, както вие казахте, до Финчли, където онова момче забеляза, че ремъкът ми се е разхлабил и слязох да го затегна. Тогава видях, че ъгълът на чантата е разпран и мокър и... видях ... ами онова, моето и вие видяхте. Обърках се,

изгубих ума и дума. Можях да съобразя само, че трябва да се освободя колкото може по-бързо от тази чанта. Сетих се, че има много безлюдни отсечки по Главното северно шосе. Почти прерязах ремъка, оставих само тясна ивичка, колкото да се държи. Това стана, когато бях спрял да пийна нещо в Барнет. По-късно, щом реших, че няма никой на пътя, се пресегнах и силно тласнах чантата. Паднаха и ремъкът, и чантата, и всичко. Не бях я закачил с куките. Като че планина падна от гърба ми. Предполагах, че Уолтърс се е появил иззад завоя точно в този момент. След един-два километра се наложи да намаля заради стадо овце, което пресичаше шосето, за да излезе на пасището. Тогава го чух да ми сигнализира ... и ... о, боже мой! Той изстена и скри лице в ръцете си.

— Така — каза полицейският началник от Итън Сокън. — Получихме и вашите показания. Кажете нещо повече за този Томас Оуен...

— О, той е без значение — прекъсна го лорд Питър Уимзи. — Не той е човекът, когото търсите. Нали не допускате, че човек, извършил убийство, ще пожелае някой да му върви по петите с тая глава чак до Бирмингам. От само себе си се разбира, че намерението му е било тя да остане на гардероб в Падингтън, докато хитрецьт успее да се измъкне или докато тя се обезобрази до неузнаваемост, или пък и двете. Там впрочем ще намерим онези мои семейни антики, които вашият чаровен приятел Оуен е задигнал от колата ми. Сега, мистър Симпкинс, стегнете се и ни кажете кой стоеше близо до вас пред гардероба, когато вземахте чантата. Напрегнете се, спомнете си, защото нашият хубав малък остров май не е място като за него и той ще замине с първия кораб, докато ние тук си приказваме.

— Не мога да си спомня — изпъшка Симпкинс. — Не съм забелязал. Всичко ми е объркано в главата.

— Нищо, припомнете си отначало. Мислете спокойно. Възстановете си картината: как слизате от мотоциклета, как го подпирате на нещо...

— Не, оставих го на мястото за мотоциклети.

— Тъй! Ето така става. Хайде, мислете: изваждате от джоба си квитанцията, приближавате и се опитвате да привлечете вниманието на гарде-робиера...

— Отначало не можех. Една възрастна дама се опитваше да предаде канарчето си на гардероб, а до нея се суетеше някакъв мъж със

стикове за голф, който ужасно бързаше. Той се държа доста грубо с един спокоен човечец със ... о, боже! — с чантата като тази. Ето това е. Тихият човечец май я бе сложил на гишето от много време, а едрият мъжага го беше избутал. Не зная какво точно стана, тъй като точно тогава ми подадоха чантата, едрият мъж избута багажа си пред нас двамата, аз трябваше да се пресегна над него и предполагам — ами да! — взел съм чуждата чантата. Да не би да мислите, че тоя свит, дребничък, невзрачен човечец е убиецът?

— Много убийци са такива — каза началникът на полицията в Хатфилд. — Хайде, опишете го как изглеждаше.

— Някъде към метър и шейсет и пет, носеше пепеливо-кафяв балтон и мека шапка. Много обикновен, с късогледни изпъкнали очи. Струва ми се, но не съм сигурен, че ще го позная, ако го видя отново. О, чакайте малко! Спомних си нещо. Имаше странен белег — с форма на полумесец — под лявото око.

— Това е достатъчно — каза лорд Питър. — И аз така си мислех. Познахте ли, господин началник, чия е главата, когато я извадихме? Не? А аз да! Главата е на Дейлия Долмейърс, актрисата, за която се разправяше, че е заминала за Америка миналата седмица. Ниският мъж с белег като полумесец е съпругът ѝ Филип Стори. Жалка история е това. Тя го разори, отнасяше се към него като към нищожество, изневеряваше му, но, изглежда, че в конфликта той има последната дума. Сега пък, надявам се, правосъдието ще има последната дума спрямо него. Идете бързо да телеграфирате, господин началник, и ако обичате съобщете в Падингтън да ми позволят да прибера чантата си, преди Томас Оуен да се усети, че се е получила малка грешка.

— Е, все пак това си бе майсторско надбягване, струва си призовката — каза Уолтърс, като подаде ръка на разстроения Симпкинс. — Трябва някой ден да проведем още едно. За реванш.

\* \* \*

Рано на следващата сутрин един дребен невзрачен мъж се качваше на борда на презатлантическия лайнер „Волукрия“. Двама души се сблъскаха точно когато се качваха. По-младият от тях, който

носеше малка чанта, се обърна да се извини и лицето му просветна като при среща с близък човек.

— А, та това не е ли мистър Стори! — възкликна високо той. — За къде пътувате? Не съм ви виждал от толкова време!

— Боя се — каза мистър Стори, — че нямам удоволствието да ви

...

— Оставете това — каза другият със смях. — Където и да отидете, ще позная този ваш белег. За Щатите ли сте тръгнали?

— Ами да — отвърна Филип Стори, след като забеляза, че несдържаността на неговия познат привлича вниманието на околните. — Вие сте лорд Питър Уимзи, нали? Да, отивам при съпругата си там.

— А как е тя? — позаинтересува се Уимзи, поведе го към бара и седна на една маса. — Замина миналата седмица, нали? Прочетох във вестниците.

— Да, телеграфира ми да отида при нея. Ние... ще прекараме отпуската на ... езерата. Там е много приятно през лятото.

— Телеграфира ви, така ли? Е, добре, ето че сме на един параход. Какво ли не се случва? Аз пък току-що получих заповед за заминаване в последната минута. Преследвам престъпници — моето хоби, нали знаете.

— О, така ли? — мистър Стори облиза устните си.

— Да, а това е криминалният инспектор Паркър от Скотланд ярд, мой много добър приятел. Да ... Много неприятен случай и досаден при това. Една чанта, която трябваше спокойно да си стои в Падингтън, се появи случайно в Итън Сокън. А там няма никаква работа.

Той тръшна чантата на масата толкова силно, че ключалката се отвори.

Стори подскочи с вик и прихвана с ръце отвора на чантата, като че ли искаше да скрие съдържанието и ...

— Откъде я взехте? — извика той. — Итън Сокън? Там ... аз никога...

— Тази е моя — каза спокойно Уимзи, а нещастният Стори се облегна назад, съзнавайки, че се е издал. — Някои от бижутата на майка ми. А вие какво помислихте, чия е?

Инспектор Паркър внимателно потупа нещастника по рамото:

— Не е нужно да отговаряте — каза той. — Арестувам ви, Филип Стори, за убийство на вашата съпруга. Каквото и да кажете, може да се използва против вас.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.